

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 18316/2557

ห้างหุ้นส่วนจำกัด แม่น้ำวิลล่า กับพวกโจทก์ บริษัทอัมบุรยา เรสซิเดนซ์ (เกาะสมุย) จำกัด กับพวกจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 172

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทั้งสองฎีกาว่า จำเลยทั้งสองปิดกั้นทางสาธารณะ แต่ไม่มีคำขอให้บังคับจำเลยทั้งสองใช้
ค่าเสียหายแก่โจทก์ในส่วนนี้ ฎีกาของโจทก์ทั้งสองในข้อนี้ซึ่งถือเป็นคำฟ้อง จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ.
มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบมาตรา 246, 247 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คำฟ้องของโจทก์ทั้งสอง
กล่าวอ้างว่า จำเลยทั้งสองขุดทำลายทางจำเป็นและปลูกต้นไม้ล้มเข้ามาในทางจำเป็นโดยจงใจ
ทำให้โจทก์ทั้งสองกับผู้ใช้ทางอื่นไม่ได้รับความสะดวก อันเป็นละเมิด ซึ่งขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่
ได้ความตามทางพิจารณาว่า จำเลยทั้งสองเข้าปรับปรุงทางพิพาทเนื่องจากมีข้อตกลงในการสร้าง
ทางภาระจำยอมเพื่อใช้แทนทางจำเป็น หากการก่อสร้างทางดังกล่าวไม่เป็นไปตามข้อตกลง ก็ชอบ
ที่โจทก์ทั้งสองจะฟ้องบังคับให้จำเลยทั้งสองแก้ไขให้ถูกต้องได้ การกระทำของจำเลยทั้งสองตามที่
โจทก์กล่าวอ้างมาจึงไม่เป็นละเมิด

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันรื้อถอนต้นไม้และสิ่งกีดขวางออกตลอดแนวทาง
จำเป็น (ทางพิพาท) ตามที่ระบายด้วยสีแดงตามเอกสารท้ายฟ้องและให้ทางจำเป็น (ทางพิพาท)
กลับคืนสู่สภาพเดิม ห้ามจำเลยทั้งสองและบริวารรบกวนการใช้ทางจำเป็น (ทางพิพาท) ของโจทก์
ทั้งสองและบริวาร และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหาย 8,730,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยใน
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสองและ
ค่าเสียหายอีกวันละ 10,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะ
รื้อถอนต้นไม้และสิ่งกีดขวางออกจากทางจำเป็น (ทางพิพาท) และทำให้ทางจำเป็น (ทางพิพาท)
กลับคืนสู่สภาพเดิม จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง
ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คำขอท้ายฎีกาของ
โจทก์ทั้งสองขอให้บังคับจำเลยทั้งสองไปตามคำขอท้ายฟ้องข้อ 2 ถึงข้อ 5 ไม่ได้ขอให้จำเลยทั้งสอง
ใช้ค่าเสียหายตามคำขอท้ายฟ้องข้อ 1 อันเนื่องมาจากจำเลยทั้งสองกระทำละเมิดโดยปิดกั้น
ทางสาธารณะที่เชื่อมต่อไปถึงที่ดินของโจทก์ที่ 2 ดังนี้ แม้โจทก์ทั้งสองจะฎีกาคัดค้านคำพิพากษา
ของศาลอุทธรณ์ภาค 8 มาตามข้อ 2.2 ว่า การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการปิดกั้น
ทางสาธารณะ แต่เมื่อไม่มีคำขอบังคับในส่วนนี้ ฎีกาของโจทก์ทั้งสองในข้อนี้ซึ่งถือเป็นคำฟ้อง จึง
ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบมาตรา 246,
247 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสองตามข้อ 2.1 ว่า การที่
จำเลยทั้งสองขุดทำลายและปลูกต้นไม้ล้มเข้ามาตลอดแนวทางจำเป็นตามเส้นสีแดงในแผนที่
สังเขป เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามที่โจทก์ทั้งสองและ
จำเลยทั้งสองไม่ได้แย้งกันฟังว่า เดิมโจทก์ทั้งสองใช้ทางจำเป็นเข้าออกสู่ทางสาธารณะซึ่งเชื่อมต่อ
กับทางดังกล่าว ต่อมาจำเลยทั้งสองจะก่อสร้างโรงแรม จึงทำข้อตกลงกับโจทก์ทั้งสองและ

เจ้าของที่ดินในบริเวณดังกล่าว โดยจะก่อสร้างทางภาระจำยอมเพื่อใช้แทนทางจำเป็น ในการก่อสร้างทางโจทก์ทั้งสองอ้างว่าจำเลยทั้งสองไม่ได้ทำตามข้อตกลง จึงมีหนังสือแจ้งให้จำเลยทั้งสองแก้ไข ในระหว่างนั้นจะขอใช้ทางจำเป็นไปก่อน แต่จำเลยทั้งสองแจ้งว่า การก่อสร้างทางจำเป็นไปตามข้อตกลงแล้ว ส่วนทางจำเป็นนั้นได้ก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างลงแล้ว ไม่สามารถใช้เป็นทางจำเป็นได้อีก โจทก์ทั้งสองจึงมาฟ้องเป็นคดีนี้ ซึ่งตามคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองในข้อ 6 ไม่ได้กล่าวถึงทางภาระจำยอมตามบันทึกข้อตกลงการใช้ทางภาระจำยอม เพื่อใช้แทนทางจำเป็นแต่กล่าวอ้างว่าจำเลยทั้งสองชุดทำลายทางจำเป็นและปลูกต้นไม้ล้มเข้ามาในทาง โดยจงใจทำให้โจทก์ทั้งสองกับผู้ใช้ทางอื่นไม่ได้รับความสะดวก อันเป็นการทำละเมิด ซึ่งขัดกับข้อเท็จจริงที่ได้ความตามทางพิจารณาว่า จำเลยทั้งสองเข้าปรับปรุงทางพิพาท เนื่องจากมีข้อตกลงในการก่อสร้างทางภาระจำยอมเพื่อใช้แทนทางจำเป็น หากการก่อสร้างทางไม่เป็นไปตามข้อตกลง ก็ชอบที่โจทก์ทั้งสองจะฟ้องบังคับให้จำเลยทั้งสองแก้ไขให้ถูกต้องได้ การกระทำของจำเลยทั้งสองตามที่โจทก์ทั้งสองกล่าวอ้างมาตามฎีกาข้อนี้ จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดและไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาในข้ออื่นอีก ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

พิษณุ ดำรงเกียรติวัฒนา · อภิรัตน์ ลัดพลี · จรูญ ชีวิโตโสภณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/18316/2557>